

25 OCTOMBRIE - ZIUA ARMATEI ROMÂNIEI

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ANUL V
NUMĂRUL 2 (11)
OCTOMBRIE 2004

NUMĂR
SPECIAL

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

Armata României - prezent și perspective

România ca țară membră a Organizației Nord Atlantice și aspirantă la integrarea în Uniunea Europeană, și-a restructurat și dezvoltat sistemul de apărare în concordanță cu strategia de apărare a acestor organisme în care se dorește să fie un membru activ sau cum spunea domnul Philippe Etienne - ambasadorul Franței la București - „să aibă o importanță mai mare în misiuni de securitate”.

Uniunea Europeană are nevoie de o viziune strategică comună care depășește interesele pur naționale ale statelor membre, pentru că pericolele individuale la adresa statelor nu se mai prezintă în aceeași formă ca în trecut, când siguranța națională presupunea eforturi proprii. Pentru dezvoltarea securității și apărării comune, Uniunea Europeană are în vedere trei axe majore:

- întărirea capacității militare;
- cooperare intersectorială;
- consolidarea instituțională.

În ceea ce privește capacitatea militară se prognozează alcătuirea unor grupuri tactice de 1.000 de oameni, care acționează în deplină coeziune și pot fi operaționale în 5 zile. Se are în vedere alcătuirea în primă fază a 9 astfel de grupuri.

Tot în această direcție se urmărește creșterea rolului Agenției Europene de Apărare și dezvoltarea jandarmeriei europene.

Relațiile Uniunii Europene cu N.A.T.O. nu se vor schimba în cazul în care proiectele Uniunii Europene vor avea finalizare practică. Între cele două structuri va exista o relație de cooperare pentru a avea un răspuns mai eficient la amenințările de securitate. Statele vor avea un singur set de forțe internaționale care vor fi puse la dispoziția Uniunii Europene sau N.A.T.O., în funcție de situație. Considerentele de la care s-a pornit în alcătuirea politicii defensive europene sunt întărirea capacității de apărare,

precum și posibilitatea ca forțele de intervenție ale Uniunii Europene să intervină în acele situații și zone unde N.A.T.O. nu are interese strategice.

România, ca proaspăt membru N.A.T.O. și viitoare membră a Uniunii Europene, va avea un rol de legătură între cele două structuri. Experiența politică și militară o va impune din prima fază ca un element strategic important în zona Balcanică și a Mării Negre. Apoi ca țară de graniță, atât pentru Uniunea Europeană cât și N.A.T.O. rolul pe care-l va avea în securizarea frontierelor comune va fi unul determinant pentru ambele organizații. Trupele puse la dispoziție de România, care în prezent numără aproximativ 2.000 de oameni, vor avea aceleași destinații ca și cele ale celorlalte state membre ale N.A.T.O. și Uniunii Europene, îndeplinind misiuni în funcție de prioritățile definite în comun de cele două structuri.

În acest an, România a acționat pe plan militar pentru a-și armoniza contribuția militară în Uniunea Europeană cu angajamentele asumate în cadrul N.A.T.O. Astfel, în cadrul procesului de reformă și restructurare a Armatei României a continuat procesul de revizuire fundamentală a planurilor de apărare. Viitoarea structură de forțe are un obiectiv ținut pentru anul 2007 de maximum 75.000 de militari și 15.000 de civili ce va fi complet profesionalizată, va dispune de echipamente și tehnică de luptă compatibile cu cele ale armatelor altor state membre N.A.T.O., cât și de o infrastructură strategică și de o susținere logistică adecvate.

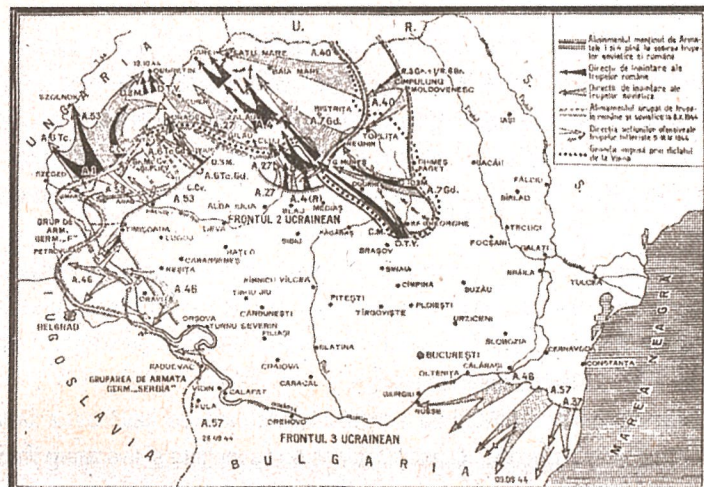
La 01.08.2004, efectivele Ministerului Apărării Naționale erau de 113.506 persoane din care:

- 90.678 militari (17.121 ofițeri, 24.556 subofițeri și maiștri militari, 22.748 militari angajați pe bază de contract, 26.253 militari în termen și termen redus);

- 22.828 personal civil contractual.

Continuare în pagina a 2-a

Semnificația zilei de 25 octombrie - Ziua Armatei României

Ziua Armatei României, sărbătoare devenită tradițională, cinstită de întreaga noastră națiune, an de an, la 25 octombrie, reprezintă trecutul de luptă și jertfă al ostașilor noștri. Cinstită pentru conținutul său simbolic, încărcat de istorie, în această zi memorabilă gândurile noastre, ale tuturor, se îndreaptă cu recunoștință spre ostirea română și rolul pe care aceasta l-a jucat în păstrarea ființei naționale a neamului românesc, de la Bogdan Vodă la Basarab Întemeietorul, de la Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare la Iancu de Hunedoara și Mihai Viteazul. Rememorăm rolul decisiv al armatei la obținerea independenței naționale a statului român, în războiul din 1877-1878, la realizarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, precum și la eliberarea teritoriului.

De asemenea, cinștim, în această zi de sărbătoare, rolul determinant jucat de armata română în perioada postbelică, ca instituție fundamentală a statului, păstrătoare și continuatoare a celor mai înalte virtuți ale neamului, factor de stabilitate, și deschizătoare de noi orizonturi ale devenirii moderne a societății românești.

La 25 octombrie 1944, după 4 ani de suferință și jertfe, s-a înfăptuit, prin contribuția primordială a Armatei Române, o reparație de drept istorică față de Dictatul de la Viena impus românilor de țările fasciste - Germania și Ungaria. În această zi, au fost eliberate de ostașii Armatei a 4-a române orașele Carei și Satu-Mare de sub dominația hortisto-fascistă. Astfel s-a împlinit o credință, un jurământ care a însoțit permanent Armata Română, jurământ ce a fost exprimat în versurile unui marș ostășesc cântat în aceea vreme:

Când am plecat ARDEALULE din tine,
Noi am jurat c-aici vom reveni!
N-am fost învinși și nu vom fi nici mâine
Când ceasul dezrobirii va sosi.

Aveam o țară mândră
Și încă iarăși o vom avea,
Dușmanul care astăzi râde
Va tremura privind la ea.

Continuare în pagina a 4-a

Armata României - prezent și perspective

Umare din pagina a 1-a

A continuat pregătirea forțelor din pachetul pus la dispoziția N.A.T.O., aceasta având ca principal obiectiv dezvoltarea graduală a sa, astfel încât contribuția noastră la N.A.T.O. să ajungă la două brigăzi în 2007, cu componente aero și navale și de sprijin de luptă și logistică. Aceste forțe vor fi dislocate și menținute în teatrul de operații prin capacități proprii.

În acest an, România a continuat participarea cu unități și subunități militare la operații în afara granițelor țării, marcând practic cea mai consistentă dislocare de forțe și mijloace în afara teritoriului național. În momentul de față, România participă cu peste 200 de militari la operațiile PfP conduse de N.A.T.O., cu 497 de militari în cadrul campaniei internaționale împotriva terorismului în Afganistan, cu 730 de militari în cadrul Forței Internaționale din Irak și cu 47 observatori militari și ofițeri de legătură în cadrul misiunilor ONU și O.S.C.E.

Ministerul Apărării Naționale a acordat o atenție permanentă menținerii nivelului de pregătire a unităților nominalizate pentru a participa în cadrul formațiunilor multinaționale la care este parte: SEBERG, Batalionul Mixt Româno - UNGAR, SHIRBRIG, BLACKSEAFOR, Batalionul Multinațional de geniu - TISA, CENCOOP.

În acest an, Parlamentul României a aprobat CARTA ALBĂ a securității și apărării naționale, care reflectă perspectivele/coordonatele procesului de reformă și restructurare a Armatei, și a politicii de securitate și apărare a României în calitate de membră N.A.T.O. Pentru îndeplinirea misiunilor ce-i revin, Armata României a avut o susținere financiară corespunzătoare, alocându-i-se 2,38% din PIB pentru bugetul apărării.

Un domeniu distinct al activității Ministerului Apărării Naționale l-a constituit preocuparea pentru asigurarea protecției sociale a personalului armatei, eforturile fiind canalizate în direcția îmbunătățirii salarizării personalului militar, precum și recalculării pensiilor militare.

În domeniul înzestrării cu armament și tehnică de luptă s-a acordat o atenție sporită dezvoltării capabilităților de supraveghere și avertizare timpurie și modernizării echipamentelor de luptă sau achiziționării de noi echipamente cum ar fi, spre exemplu: Programele pentru tancul TR 85 MI, Mașina de luptă a infanteriei MLI - 84, sistemul GEPARD, elicopterele IAR - 330H ȘOCAT, radare GAP FILLER, fregate tip 22, diverse tipuri de muniție și aparatură performantă pentru tehnica de luptă.

În domeniul managementului resurselor umane procesul de reformă a Armatei României a fost intensificat pentru a răspunde atât necesităților interne ale organismului militar cât și pentru a putea fi interoperabile și acționa în structurile N.A.T.O.

O caracteristică importantă a efortului depus pentru restructurarea personalului o constituie realizarea unui raport optim între corpurile de cadre, pentru a asigura o structură organizatorică care să permită îndeplinirea eficientă a misiunilor ce îi revin armatei pe plan intern și în cadrul N.A.T.O. și Uniunii Europene.

Pentru asigurarea unei reprezentări corespunzătoare a României în cadrul structurilor N.A.T.O. a continuat activitatea de selecție și evaluare care va încadra posturi în cadrul structurilor N.A.T.O. și a reprezentanților României la N.A.T.O. Pentru realizarea planificării evoluției fiecărui individ în cariera militară și utilizarea unei gestiuni unitare a cadrelor militare în acest an a fost aprobat de către ministrul apărării naționale Studiul privind managementul carierei individuale și Planul de dezvoltare a competenței lingvistice a personalului militar până în anul 2007. Astfel, numărul total al cunoscătorilor de limbă engleză este de 8.833 de cadre militare și personal civil contractual din care 3.146 au fost testați conform STANAG - 6001 pentru stabilirea nivelului de cunoaștere în vederea îndeplinirii cerințelor lingvistice de ocupare a posturilor în structurile N.A.T.O.

În perioada următoare, obiectivul fundamental al Armatei îl constituie îndeplinirea angajamentelor asumate de România din perspectiva noii calități de stat membru cu drepturi și obligații depline al Alianței Nord Atlantice.

Aceasta presupune concentrarea eforturilor și canalizarea pentru dezvoltarea nivelului de operaționalizare a forțelor și capabilităților, în vederea participării la îndeplinirea întregii game de misiuni ale N.A.T.O., în același timp, va fi asigurată continuitatea procesului de reformă și restructurare a Armatei Române, precum și modernizarea tehnicii și echipamentelor militare în scopul realizării unei structuri de forțe performante, eficiente, flexibile și interoperabile cu armatele statelor aliate.

Col. Nistor GĂITAN,
Comandantul Garnizoanei Botoșani

Ștefan cel Mare și Sfânt - ap

„Dumnezeu se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput și să caute pe Dumnezeu”
Ps-53:2

„Orice popor are conducătorii care îi merită”¹, spunea marele istoric Nicolae Iorga.

În această perioadă, mai mult ca oricând, trebuie să evidențiem aportul marilor personalități pe care le-a născut pământul românesc, atât martiri ai credinței, conducători de oști, oameni politici și diplomați, cât și raportul organic al acestora cu poporul român.

Românii, popor înzestrat cu virtuți de seamă, au meritat aceste personalități de excepție.

Acum, când în fiecare zi, în fiecare ceas din acest an se împlinesc 500 de ani de când Marele Ștefan al Moldovei a trecut în lumea celor drepiți și sfinți, neamul românesc de pretutindeni aduce omagiu celui care a fost un om între oameni, cum rar s-a născut pe acest pământ.

Cronicarii străini contemporani cu el, au scris numai la superlativ, uimiți de geniul lui politic și militar, de îndrăzneala și tăria firii și a credinței, fiind nevoiți de cele mai multe ori să consfințească înfrângerea propriului lor popor și suveran.

Poporul de rând i-a dat tot ce putea să-i dea - epitetul de „cel Mare” - nu că era mare la stat, ci mare la fapte - „cel Sfânt” - nu că n-ar fi păcătuit cu gândul și cu fapta, ci în fruntea oștii a apărât hotarul și moșia strămoșească, cu prețul vieții unei oări², care este datoria cea mai sfântă a celor chemați să o împlinească, iar după fiecare „cumpănă” trecută cu bine, a adus slavă lui Dumnezeu, zidind un locaș sfânt de aducere aminte peste veacuri.

L-au cântat faptele de omenie și vitejie în doine și balade nemuritoare, care au devenit cu timpul nestemate fără preț în tezaurul neamului nostru³ și l-au asemănat cu un sfânt purtător de biruință.

Marele Domn și-a asigurat o glorie nepieritoare prin puterea supraomenească de care a dat dovadă în lunga și tumultoasă lui domnie.

Fără sentimentul unei mândrii deșarte se poate afirma că Ștefan

cel Mare și Sfânt este una din figurile legendare ale poporului, ca dincolo de viața pământească, ne dă curaj și încredere în des neamului nostru.

Dacă succesele Marelui Ștefan, unice pentru sec. al XV-lea, fi fost consemnat și de cronicarii străini, soli sau spioni, domnia l fi fost, poate un basm românesc în care izbândește cel de partea ruia stă dreptatea sau în care binele învinge răul.

Ștefan, fiul lui Bogdan al II-lea și nepotul lui Alexandru cel venise să răzbune moartea năprasnică a părintelui său, pusă la de Petru Aron și ajutat de niște rude ale domnului moldovean.

Boierii, mari și mici, au trecut mai toți de partea fiului în gătorului de la Crasna și Petru fiind silit să fugă în Polonia din fața deniei răsplătitoare a păcatului său. Cel dintâi preot al țării, mitrop Teoctist, luând mirul sfânt ce se turna pe creștetul domnilor - cum odinioară prorocul Samuil făcuse prin ungere din Saul un reș ludeii - ieși înaintea lui Ștefan pe locul zis „Direptate”, unde, în Să mâna Patimilor (12 aprilie 1457), săvârși slujba ungerii voievodului acordul mulțimii adunate acolo. Urcarea la tronul Moldovei a lui Ștefan a constituit sfârșitul epocii de decădere care a urmat după Alexa cel Bun, când prestigiul Moldovei a fost compromis de domni fără goste de neam și țară și a pus capăt anarhiei feudale din Moldova dievală.

Ștefan-vodă, organizează oastea țării bazată pe țăr moldovean, intuind legătura tainică și ancestrală dintre strămoșii pământ cu sentimentul statorniciei în fața primejdiilor. În viziunea l lorga „țărani erau boierii noștri și în fruntea statului era țăraniul, și fața de Dumnezeu, care stătea pe scaunul domnesc al țării”⁴. Ac vor avea rolul important în lupta pentru apărarea independenței și a credinței din moși strămoși.

Vodă-Ștefan a rămas neclintit în hotărârile sale de a se credința ortodoxă împotriva pericolului musulman care amenința numai țările române, ci întreaga Europă, având însă legături stricte cu celelalte religii existente în acea vreme. În preajma oricărei bătălie Ștefan-vodă se ruga în genunchi înaintea icoanei Maicii Domnului pentru ajutor și izbândă în lupta cu păgânii, promițând ridicarea bisericilor sau mănăstirilor ca mărurie vie a credinței sale în Dumnezeu.

Ștefan-vodă a desfășurat o amplă activitate diplomatică în vederea realizării unei strânse cooperări cu Transilvania și a normalizării relațiilor cu Matei Corvin, regele Ungariei, a scris Papei Sixt al III-lea să ia inițiativa integrării forțelor creștine din Europa într-o alianță otomană. A refuzat cererile lui Mehmed al II-lea de a se duce personal la Poartă cu tributul și de a-i preda cetățile Chilia și Cetatea Albă.

În aceste condiții era de prevăzut o campanie otomană de proporții împotriva Moldovei. Mahomed al II-lea poruncă pedepsirea lui Ștefan-vodă, trimițând în Moldova pe Soliman pașă misiunea de a supune pe domn. În pădurile care mărgineau la Bârladului, în noaptea de 9 spre 10 ianuarie 1475, se încălzeau focuri „țărani în cojoace, cu arcele pe umeri și ghioagele rezema fagi și de stejar”⁵ așteptând confruntarea dintre bourul moldovei flamura verde cu semilună. La 10 ianuarie 1475, într-o zonă acoperită de mlaștini și păduri, la sud de Vaslui, improprie desfășurării unei armate, are loc încheștarea decisivă dintre moldovenii și turcii, Ștefan, manevrând cu măiestrie și curaj, utilizând cu pricepere artileria, a obținut o strălucită victorie. Până și cronicarii turci recunosc înfrângerea, mărturisind că „niciodată o oaste turcească n-a suferit astfel de înfrângere”⁶. „La Vaslui se reperta cea mai strălucită biruință pe care un principe creștin a obținut-o asupra otomanilor”⁷, consemnează cronicarul polon contemporan cu Ștefan.

Această singură bătălie ar fi fost suficientă ca să-i asigure glorie nepieritoare marelui domn, curțile Europei comentau victoriile pretutindeni i se aduceau elogii, iar Papa Sixt al IV-lea îl numi „a lui Cristos”.

MARȘUL VETERANILOR

I.
Frunzuliță magheran
Sunt mândru că-s veteran
Am luptat cu arma-n mână
Pentru patria română
Și mult sânge s-a vărsat
Pân' de dușmani am scăpat.

II.
Și iar verde micșunea
Mult îmi place România mea
Noi cu toți o apărăm
Pentru că știm să luptăm
Căci suntem români, români

Și aici suntem stăpâni.
III.
Cântăm Imnul cu putere
„Tot ce-i românesc nu pier!”
Niciodată, niciodată
Nu va pieri niciodată
Căci suntem neam de eroi
Și eroi suntem și noi.

IV.
La Carei în pat'zeci și patru
Ardealul l-am liberat
Au trecut 60 de ani

De când am scăpat de dușmani
Și cu arma am luptat
Ca să avem un liber stat.

V.
Hai cu toți la defilare
Căci astăzi e sărbătoare
Ziua veteranilor
Ce-au luptat sub Tricolor
Pentru pace și onor
Pentru țară și popor.

de Ilie P.

irător al credinței strămoșești

Ștefan, dând dovadă de multă luciditate, a trimis la 25 ianuarie 1475, o scrisoare circulară către toți principii creștini din Europa, scrisă în limba latină, în care îi vestea de marea izbândă și cerea ajutor din partea lor:

„Facem cunoscut că pe la sărbătoarea Bobotezei sultanul a trimis împotriva noastră o oaste de 120.000, sub conducerea lui Soliman Pașa împreună cu domnul Țării Românești, iar noi cu ajutorul lui Dumnezeu Atotputernicul am pornit împotriva dușmanilor creștinătății, i-am învins, i-am pus sub picioarele noastre și pe toți i-am trecut sub ascuțișul săbiei. Țara noastră, care este poarta tuturor creștinilor, și pe care poartă care e țara noastră Dumnezeu ne-a ferit până acum; dar dacă această poartă va fi pierdută, Dumnezeu să ne ferească de ceva, toată creștinătatea va fi în mare primejdie. De aceea ne rugăm de domniile voastre să ne trimiteti pe căpitani voștri într-ajutor împotriva dușmanilor creștinătății, până mai este vreme, fiindcă Turcul are acum mulți potrivnici din toate părțile, care stau împotriva lui cu sabia în mână. Iar noi, din partea noastră, făgăduim pe credința noastră și cu jurământul domniei noastre că vom sta în picioare și ne vom lupta până la moarte pentru legea creștinească, noi cu capul nostru. Așa trebuie să faceți și voi pe mare și pe uscat, după ce cu ajutorul lui Dumnezeu...noi i-am tăiat mâna cea dreaptă”.

Capetele încoronate ale Europei i-au trimis marelui voievod doar vorbe frumoase, rămânând în fața dușmanilor cu Dumnezeu și cu răzeșii lui.

În vara anului 1476, Mahomed atacă Moldova și după o luptă inegală la Războieni - Valea Albă, Ștefan s-a retras din fața puhoiului și a considerat lupta pierdută.

Despre momentele grele din domnia lui Ștefan s-au scris mai multe legende. Cert este că ajutorul împotriva dușmanilor a venit din credința pe care a avut-o marele domn în Dumnezeu. Căldura mare, lipsa de hrană a făcut să izbucnească o molimă în rândul oștii otomane, corăbiile cu provizii au fost împrăștiate și înecate de furtună. Sultanul a fost nevoit să se retragă din Moldova, iar Ștefan-vodă urmărindu-i și măcelărindu-i a obținut izbândă în lupta cu cea mai mare împărăție, război care poate fi socotit ca cel mai mare război din Europa acelor vremuri.

S-a luptat Ștefan cel Mare cu mulți dușmani și i-a biruit.

Trăiesc într-o zonă binecuvântată de Dumnezeu. Urmele lăsate de marele domn se găsesc și la Botoșani prin ctitoria lui Mănăstirea Sf. Nicolae Popăuți din anul 1490. Legenda spune că Ștefan-vodă a folosit și alte mijloace de a-i pedepsi pe dușmani. „Că au pus Ștefan-Vodă de au arat cu leșii pe culme de deal la Botoșani. Și au simănatu ghindă și s-au făcut dumbrava mare, de care ieste până astăzi copaci

mari” - scrie Grigore Ureche. „Ștefan-vodă cel Bun și cu fiul său Bogdan-Vodă, de multe ori au avut războaie cu leșii. Și multe robii au făcut în Țara Leșească, cât au pus pe leși în plug de-au și arat cu dâșii, de au semănat ghindă, de au făcut dumbrăvi pentru pomenire, ca să nu să mai acolisească de Moldova: Dumbrava Roșie la Botoșani, Dumbrava Roșie la Cotnari, Dumbrava Roșie de la Codrul Cosminului. Și leșii încă nu tăgăduiescu, că scrie și în cronică, în letopiseșul lor⁸.

Cu un ultim efort, Ștefan a asigurat viitorul Moldovei. A hotărât să plătească tribut turcilor considerând că păgânii erau mai de încredere decât creștinii catolici, care au voit să distrugă biserica ortodoxă, să lichideze limba și ființa neamului.

După 47 de ani de domnie, a închis ochii ca un adevărat domn viteaz, iubitor de țară și de neam. Moldova a simțit că pierduse pe părintele și apărătorul ei, iar creștinătatea pe unul din luptătorii cei mai vestiți.

În letopiseșul scris la curtea Moldovei se spune, la anul 1504: „În anul 7012 (1504), luna iulie, 2, marți, a răposat robul lui Dumnezeu, domnul IO Ștefan voievod, domnul țării Moldovei, ca la trei ceasuri din zi.

Și a fost în același an, înainte de moartea lui, iarnă grea și foarte aspră, cum nu fusese niciodată. Și i-au fost în timpul verii ploi mari și revărsări de ape și înecuri din pricina apelor mari. Și a luat schiptul Moldovei fiul lui, Bogdan voievod în locul lui. Și a domnit IO Ștefan voievod 47 de ani, 2 luni și 3 săptămâni”. A fost înmormântat în ctitoria lui de la Putna și ca o dovadă a credinței lui în Dumnezeu pe mormântul lui a ars trei zile și trei nopți o lumină pe care n-o aprinsese nimeni.

La marea sărbătoare din 1871, ocazionată de împlinirea a 400 de ani de la sfințirea bisericii mănăstirii Putna, marele nostru poet Mihai Eminescu a adresat îndemnul: „Să facem din Putna Ierusalim al neamului românesc și din mormântul lui Ștefan altar al conștiinței naționale”. Îndemnul celui mai mare poet român a fost urmat și după 500 de ani de la trecerea în neființă a marelui voievod, neamul românesc i-a așezat icoana în rândul sfinților și l-a canonizat numindu-l „Drept-credinciosul voievod Ștefan cel Mare și Sfânt”, sărbătorindu-l în fiecare an în calendarul ortodox la 2 iulie, dată ce va rămâne nemuritoare în sufletele noastre. Cu mândrie de răzeși moldoveni putem să-i spunem:

„- Măria-ta, e liniște la hotare și pace în țară!”

Inv. Aurel Huștiuc

¹ N. Iorga - **Istoria lui Ștefan cel Mare**

² I. Neculce - **O samă de cuvinte**

³ **Colinde populare** – Ed. Porțile Orientului

⁴ N. Iorga - **Istoria lui Ștefan cel Mare** (pag. 21)

⁵ N. Iorga - **Istoria lui Ștefan cel Mare** (pag. 21)

⁶ cronică turcească - **Studii și doc. III**

⁷ Ian Dlugosz - **Cronica moldo-polonă**

⁸ I. Neculce - **Legende istorice a VIII-a**

Bibliografie:

- N. Iorga - **Istoria lui Ștefan cel Mare**

- I. Neculce - **O samă de cuvinte**

- M. Sadoveanu - **Frații Jderi**

- Acad. Română - **Istoria medievală a românilor**

- **Magazin istoric** - colecție

- I. Brad - **Muntele sfânt**

- B. Crăciun - **Ștefan cel Mare și copiii**

- Sorin Uile - **Un unicat în ortodoxie**

- Protos Luca Diaconu - **Descoperiri arheologice la Mănăstirea „Sf. Nicolae Domnesc” Popăuți**

Profesionalizarea armatei noastre - între realitate și necesitate

Profunde transformări prin care trece Armata României în urma procesului de reformă a determinat și o serie de modificări în planul pregătirii profesionale a personalului acesteia.

Indiferent de complexitatea și amploarea schimbărilor survenite în cadrul instituției, acestea au avut, mai mult sau mai puțin, un efect direct sau indirect asupra tuturor acelor care își desfășoară activitatea într-o garnizoană militară, indiferent de locația acesteia.

Concomitent cu derularea activităților cotidiene, specifice unităților militare,

cadrele militare și-au concentrat atenția (eforturile) asupra noilor priorități impuse de cerințele tot mai ample și anume: cunoașterea limbii engleze, însușirea procedurilor și standardelor de stat major, a noilor procedee și metode de instruire și educare a efectivelor în scopul realizării premiselor de inter-operabilitate cu armatele statelor membre NATO.

Toate aceste schimbări, care au luat amploare, începând cu anul 2001, au fost tratate cu receptivitate de cadrele militare ale Brigăzii 33 Mecanizată Teritorială „Alexandru cel Bun”, fapt ce a permis

obținerea unui nivel ridicat de pregătire militară și a ajutat la îndeplinirea sarcinilor de serviciu prevăzute în fișa postului cu maximum de responsabilitate.

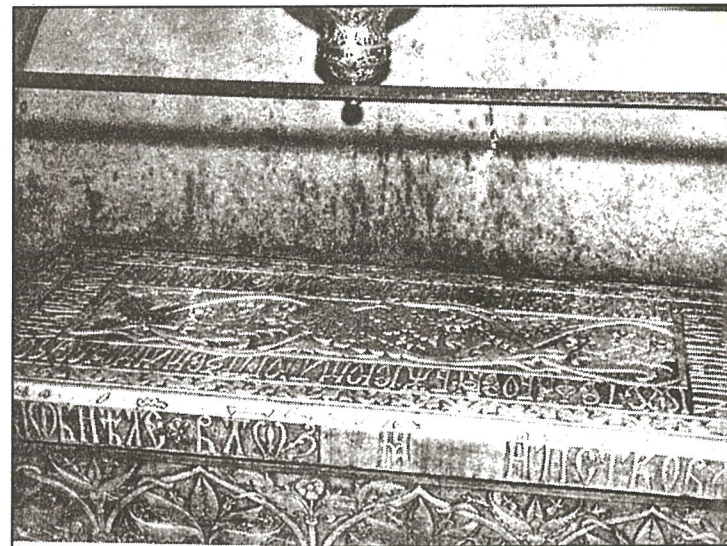
Recenta integrare a României în N.A.T.O. a ridicat și mai mult ștacheta cerințelor la care trebuie să facă față militarii români, ca urmare a diversificării sarcinilor încredințate în cadrul alianței.

Cu toate acestea, participarea militarilor botoșăneni la misiunile internaționale planificate și desfășurate sub comandă

Continuare în pagina a 4-a

BALADA PUTNEI

- la mormântul lui ȘTEFAN CEL MARE și SFÂNT -

Între pâlcuri de pădure
neatinșă de secure,
unde cerul se-mpreună
cu a fagilor cunună,
la o dalbă mănăstire –
Putna - veșnică zidire,
doarme Ștefan, domnul Sfânt,
în cinstul său mormânt.

Vara, flori-l înveselesc,
toamna, frunze îl jelesc,
iarna, vifor-l înveșmânta,
primăvara păsări cântă.
Soare, chipu-i luminează,
stele, somnul îi veghează,
ape-n șopot povestesc
de trecutu-i vitejesc
și de marea lui credință
în Hristos și-n biruință.

„Ștefan, Ștefan Domn cel Mare,
la a Ta comemorare,
vin răzeși din Țara toată;
se adună-n juru-Ți roată
din Vaslui, din Războieni,
Podu-Înalt, Călugăreni;
vin, Mărite, din Rovine,
din Hotin - de lângă Tine,
ce-ai sădit întru mulți ani.
Vin - așa cum le-ai cerut.
Cei de dincolo de Prut,
dinspre Tisa, din Carpați -
Vin ai ROMÂNIEI frați
să rostească-o rugăciune,
și să-Ți facă plecăciune,
numele să-Ți pomenească,
și-amintirea să-Ți slăvească.

Doamne, Țara azi e-n pace;
nu ard focuri, tunul tace.
La hotare nu-s dușmani –
turci, tătari, muscali, germani.
Toate sânt așa cum sânt:
Bune - spus într-un cuvânt.
Doar un gând ne bântuie,

și nu ne mai mântuie -
cum că moldoveni de-ai Tăi
's împilați de oameni răi.
Plânge plaiul strămoșesc,
de durerea ce-o trăiesc
și de soarta ce-s bătui
ROMÂNII din Cemăuți,
ori din mândrul Chișinău –
unde-i Monumentul Tău.
Vodă Ștefan, Domn cel Mare,
Îndură-Te de-o chemare:
mai ridică - odată sceptrul,
și-mpământenește dreptul
dat de bunul Dumnezeu,
din străbuni. Neamului meu –
de a fi stăpân pe veci,
pe unde-ai purces să treci;
scoate, viteazule, spada
și rotunjește ograda, -
vatră de popor român,
peste care-ai fost Stăpân;
du la loc hotarele,
slobozește soarele,
și dă iama prin strigoi.
Vino, Doamne, printre noi –
- „...Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând...” –
cum doinea-n cântări cerești,
un Mihai din Ipotești.

Apoi, Ștefane cel Sfânt,
Te întoarce în mormânt,
și din Putna ocrotește
tot ce-nseamnă românește:
neamul, limba și credința,
plaiul, gândul, biruința....

... .Sus în țara fagilor,
pe tărâmul magilor,
la o dalbă mănăstire -
Putna - veșnică Zidire,
de cinci veacuri, pelerini
cu simțire de creștini,
vin s-aprindă lumânare
pentru-un Sfânt: Ștefan cel Mare.
Col. r. Gheorghe PĂȘESCU

Semnificația zilei de 25 octombrie - Ziua Armatei României

Urmare din pagina a 1-a

Pentru toți românii, ziua de 25 octombrie, Ziua Armatei Române, are o semnificație aparte: ea reprezintă reîntregirea graniței de vest a României, principalul obiectiv strategic național, realizat de oștire în 1944, pe câmpul de luptă. La 26 octombrie 1944, ministrul de război, generalul Mihai Racoviță, declara: „Românii, cu mic, cu mare, tresaltă la sunetul trâmbițelor biruitoare. Ardealul a revenit astăzi, prin luptă dreaptă și jertfă vrednică, la trupul din care a fost rupt”.

Acum, după 60 de ani de la acest moment crucial din istoria națională a României, merită să meditam cu toții la adevărata motivație a alegerii datei de 25 octombrie ca Zi a Armatei Române. 25 octombrie constituie amintirea unei zile de împlinire națională, ziua când armata română și-a îndeplinit menirea firească, aceea de a readuce în hotarele patriei acea parte răpită de puterile fasciste.

Devenită simbol al tuturor bătăliilor și eroilor neamului românesc, data de 25 Octombrie a rămas întipărită în sufletele românilor ca zi în care țara își sărbătorește Armata și pe cei care au fost sau sunt în slujba ei.

Din 1830, anul înființării armatei române moderne, până în 1951, în tradiția românească nu a existat o zi dedicată exclusiv sărbătoririi acestei instituții. Aflată în centrul atenției publice, mai ales după Războiul de Independență din 1877-1878, armata a participat anual la manifestările prilejuite de Ziua Înălțării Domnului, devenită, după Primul Război Mondial, Ziua Eroilor, și la cele din Ziua Națională a Regatului României (10 Mai).

Dacă Armata ca organism al statului român nu a avut propria zi aniversară, în schimb, categoriile de forțe armate, respectiv diferitele genuri de arme, unități și mari unități își sărbătoreau ziua odată cu praznicele propriilor patroni spirituali. Acești patroni au fost confirmați pentru categoriile de forțe armate prin înaltul Decret Regal nr. 1621 din 24.05.1929, iar pentru unitățile ce aparțineau aceluiași tip de armă prin înaltul Decret Regal nr. 1343 din 17.04.1931.

Sărbătorirea zilei armatei în lume s-a instituit în mod diferențiat, de la o țară la alta, după Primul Război Mondial, cu scopul de a oferi societății civile posibilitatea evocării faptelor de arme sau evenimentelor hotărâtoare din viața fiecărei oștiri. De regulă, aceste zile au fost stabilite în corelație cu momente semnificative din istoria modernă și contemporană.

În general, armatele din Occident nu sărbătoresc o dată anume ca zi a armatei. În aceeași tradiție se încadra și armata română în perioada antebelică. Fac excepție: Franța, care își serbează armata la data de 11 noiembrie - ziua armistițiului din 11.11.1918, dintre aliați și Germania, și Italia, la 4 noiembrie - armistițiul de la Villa Giusti, din 04.11.1918.

La 20 iulie 1951, Prezidiul Marii Adunări Naționale a emis Decretul nr.125 în vederea declarării zilei de 2 octombrie, pentru prima oară, ca „Ziua Forțelor Armate ale R.P.R.”. Motivul acestei alegeri îl constituia faptul că, la 2 octombrie 1943, Stalin aprobase organizarea Diviziei „Tudor Vladimirescu” din prizonieri de război români, devenind, astfel, „sâmburele” viitoarei „Armate Populare” din România.

Timp de aproximativ un deceniu sărbătorile oficiale românești au căpătat un profund caracter prosovietic, anulându-se, practic, aproape toate simbolurile naționale și mistificându-se evident aspectele de ordin istoric.

În 1958, prin Ordin al Ministrului forțelor armate, s-a revenit la tradițiile unităților și marilor unități cărora li s-a permis să-și sărbătorească sau să comemoreze principalele momente din toată perioada existenței lor. Ideea după care întreaga armată română își avea „sâmburele” în Divizia „Tudor Vladimirescu” devenea astfel de domeniul trecutului.

În anul următor retragerii armatei sovietice din România, prin Decretul nr. 381 din 01.10.1959, Ziua Forțelor Armate a fost mutată pe data de 25 Octombrie. În Decret nu se face nici o referire explicită la motivul acestei decizii. La vremea respectivă, ea a reprezentat un act de curaj.

Motivul principal al deciziei de schimbare a Zilei Armatei trebuie căutat în faptele de arme ale Armatei Române și în rezultatul acestora: reîntregirea graniței de Vest a României și anularea, de facto, a prevederilor Dictatului de la Viena. Acesta a fost singurul obiectiv strategic național, realizat efectiv de Armata Română pe câmpul de luptă, recunoscut juridic în art. 2 al Tratatului de Pace dintre România și Puterile Aliate și Asociate, încheiat la 10 februarie 1947.

Recunoașterea importanței zilei de 25 octombrie 1944 pentru istoria Armatei Române și istoria națională, în ansamblul ei, este pusă în evidență și de faptul că autoritățile timpului și-au asumat chiar riscul unor speculații nefavorabile lor, care puteau asocia faptele de arme cu ziua

regelui Mihai, născut tot într-o zi de 25 octombrie, sau cu forma de guvernământ existentă înainte de 30 decembrie 1947. Deci, 25 Octombrie 1944 semnifică data eliberării totale a nord-vestului Transilvaniei de sub ocupația și administrația străină. Chiar dacă acest teritoriu a fost preluat inițial de administrația sovietică, fiind retrocedat României pe 9 martie 1945 (la câteva zile după instalarea guvernului Petru Groza, pe 06.03.1945), în ziua de 25 octombrie 1944, Armata Română a trăit un moment înălțător, prin atingerea hotarului firesc al patriei sale.

La momentul respectiv, comandantul Armatei 4, generalul Gheorghe Avramescu, adresându-se militarilor din subordinea sa, consemna în Ordinul de Zi nr. 104 din 25.10.1944, următoarele: „La chemarea țării pentru dezrobirea Ardealului rupt prin Dictatul de la Viena ați răspuns cu însoflete și credință în izbânda poporului nostru, tineri și bătrâni ați pornit spre hotarele sfinte ale patriei și cu piepturile voastre ați făcut zăgaz neînfricat dușmanului care voia să ajungă la Carpați (...). Zdrobit de focul năprasnic al artileriei și de neconținutele voastre atacuri, inamicul a fost izgonit din Ardealul scump (...), eliberând astfel ultima palmă de pământ sfânt al țării”.

Cele consemnate mai sus pun în evidență faptul că Ziua Armatei este legată efectiv și afectiv de Transilvania, leagănul genezei și evoluției istorice a poporului nostru, de obiectivele și sentimentele Armatei Române, care au vizat întotdeauna îndeplinirea idealurilor naționale: unitate, independență, suveranitate, integritate teritorială.

Locotenent-colonel Victor ANECHITEI

UNIUNEA VATRA ROMÂNEASCĂ

Pentru Uniunea Vatra Românească nimic nu-i mai presus decât slujirea cu devotament și abnegație a intereselor naționale ale românilor. Unii care n-au aprofundat și înțeles pe deplin acest crez, sau din rea voință, consideră U.V.R., pe nedrept, o organizație naționalistă extremistă, deci anacronică. Or, adevărul naționalism, pe care îl promovează U.V.R., nu are nimic comun cu ura față de alte națiuni și naționalități, ci, dimpotrivă, presupune spirit de colaborare, înțelegere și cooperare cu alte națiuni, condamnarea urii naționale, a rasismului. Faptul că ne-am declarat împotriva implantării statuii celor 13 generali criminali, vinovați pentru uciderea celor 40.000 de români, în 1848-1849, nu înseamnă ură față de o anumită naționalitate, ci face parte din ceea ce reprezintă adevărul istoric și demnitatea națională a neamului nostru românesc. Nicolae Iorga a prezentat pe larg problema naționalismului și a poziției față de acesta. Prin Programul, Statutul și practica de fiecare zi, U.V.R. a dovedit și dovedește înțelepciune politică, devotament și consecvență în promovarea neabătută a slujirii intereselor poporului român și ale națiunii noastre.

U.V.R. se pronunță pentru concesiile în politică, dar și aici sunt niște limite. Vatra Românească face politica națiunii române, fără a sacrifica interesele noastre vitale. Adversarii săi au adoptat politica etichetării, blamării, încercând, fără sorți de izbândă, să o marginalizeze și să o izoleze. Neîntrebându-se cum se cuvine meritele și rolul în societate ale U.V.R., i s-a refuzat orice sprijin. În timp ce U.D.M.R.-ul beneficiază de opt miliarde de lei anual, de la bugetul statului român, și peste trei miliarde lei de la Budapesta, U.V.R. nu primește nici un ban de nicăieri. Acest fapt nu este de natură să descurajeze. Se caută o strategie adecvată, prin care să fie menținută independența, adică să nu depindă de nici un partid politic. Unii au socotit că mai pot împroșca cu ceva noroi în U.V.R. susținând că aceasta e la remorca unor partide, și, mai precis, la cea a P.U.N.R., pe când, se știe, că P.U.N.R. a luat

naștere din U.V.R. și nu invers.

În actuala situație politică din țară, aflându-ne în ajunul începerii campaniei electorale, U.V.R. este în căutarea celei mai potrivite soluții de adoptat. Ea nu poate să rămână undeva izolată, ruptă de viață, acum când se decide soarta națiunii române pentru o perioadă de încă patru ani. De aceea, în ultima vreme, conducerea U.V.R. a ținut să se consulte, la un anumit nivel, în lunile septembrie și octombrie, să efectueze anumite sondări în ceea ce privește partidele politice, pentru ca la 13 noiembrie a.c., la Ședința Consiliului Național de Coordonare al U.V.R., să se poată adopta o hotărâre justă și viabilă, în problema aflată la ordinea zilei.

Filiala județeană Botoșani a U.V.R. a participat activ la ședințele ce au avut loc până acum, exprimând punctul de vedere al membrilor săi, care, deja sunt puși în temă, a făcut propuneri pertinente, apreciate de cei în drept. Până la viitoarea reuniune, noi continuăm activitatea pentru întărirea rândurilor U.V.R., primind noi membri, contribuind la pregătirea și desfășurarea acelor acțiuni cu caracter patriotic și național, cum sunt cele referitoare la Ziua Armatei. Ne propunem să cunoaștem temeinic programele partidelor politice, ca să putem face o apreciere justă și la obiect, astfel ca la alegeri să fim în măsură a ști precis cui dăm votul nostru, să nu ne întrebăm ca eroul lui Nenea Iancu: „Eu cu cine votez?”

Sperăm ca, și prin această publicație – „VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ” – să fim mai bine înțeleși și cunoscuți, apreciați de botoșănenii care simt românește și să facă pasul hotărâtor către U.V.R., care îi va primi cu toată dragostea. Vă așteptăm la Cercul Militar Botoșani, unde putem fi găsiți la orice oră din zi. Deși suntem puțini, dar de calitate bună, noi sperăm ca Vatra Românească, și cu sprijinul botoșănenilor, să izbutească a avea un reprezentant, începând cu 28 noiembrie 2004, în Parlamentul țării.

Col. r. Ioan FETCU

Profesionalizarea armatei noastre - între realitate și necesitate

N.A.T.O., s-a derulat la un nivel de înalt profesionalism și dăruire față de instituția militară în care își desfășoară activitatea.

Schimbările permanente ce au loc în organismul militar necesită din partea personalului dinamism și prospectivă, înaltă capacitate de adaptare și autoreglare.

Perspectiva apropiată a modernizării armatei române va implica cunoașterea noilor tipuri de armament și tehnică, precum și a modalităților de întreținere a acestora în câmpul de luptă modern.

Toate aceste schimbări necesită din partea personalului militar o pregătire permanentă și temeinică, pentru ridicarea nivelului de pregătire ce va putea permite atingerea standardelor de performanță.

Ca și până în prezent, cadrele militare din garnizoana noastră dau

dovadă de preocupare constantă pentru actualizarea și perfecționarea nivelului de cunoștințe militare, căutând să se adapteze la provocările tot mai variate și complexe ale instituției militare impuse de noile schimbări, urmărind cu perseverență menținerea în rândul militarilor ce dispun de potențialul necesar îndeplinirii atribuțiilor funcționale în orice locație internă sau externă.

Avem convingerea fermă că, indiferent de felul în care procesul de reformă al Armatei României va avea repercusiuni asupra unității noastre, militarii botoșăneni vor fi în măsură să facă față noilor exigențe ce se impun organismului militar și vor promova mai departe valorile marii noastre unități.

**Major Mitrache Nicolae,
Ofițer 3 chimic
și cu relațiile publice**

COLEGIUL DE REDACȚIE

**Ionel Bejenaru
Ion Fetcu
Paul-Mircea Iordache
Florea Macovei
Elena Chirilă**

Tipar: S.C. CAROMI S.R.L. Botoșani
tel./fax: 0231/585050
E-mail: caromi@xnet.ro
Tehnoredactare: Ciprian Boariu